

Dosarul nr. 2ra-1304/20

Prima instanță - (Judecătoria Strășeni, sediul central) M. Grosu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Secrieru, I. Cotruță, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ana Sîrbu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ana Sîrbu împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, Departamentul Cadastru, Serviciului Cadastral Teritorial Strășeni, intervenienți accesorii Primăria satului Căpriană, municipiul Strășeni, Vasile Croitor și Ana Croitor, cu privire la constatarea/declararea nulității absolute a extrasului din Registrul bunurilor Imobile și a certificatului cu privire la valoarea bunului imobil,
împotriva deciziei din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 7 august 2019, Ana Sîrbu a depus cerere de chemare în judecată, concretizată ulterior (vol. I, f.d. 40), împotriva IP „Agenția Servicii Publice”, Departamentul Cadastru, Serviciului Cadastral Teritorial Strășeni, intervenienți accesorii Primăria s. Căpriană, mun. Strășeni, Vasile Croitor și Ana Croitor, solicitând constatarea/declararea nulității absolute a Extrasului din registrul bunurilor imobile eliberat de Agenția Relații Funciare și Cadastru, O.C.T. Strășeni, filiala Î.S. “Cadastru” la data de 24.04.2014, cu nr. 8001/14/8453 și a Certificatului cu privire la valoarea bunului imobil, eliberat la 24.04.2014 cu nr. 8453.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că obiectul stipulat în extrasul din registrul bunurilor imobile, eliberat de Agenția Relații Funciare și Cadastru, OCT Strășeni, filiala ÎS „Cadastru” la 24 aprilie 2014 cu nr. 8001/14/8453, nu este veridic și nu corespunde realității, din considerentul că construcția cu nr. cadastral xxxxx, nu există în natură.

Aceasta fiind demolată încă în anul 2006, respectiv nu putea fi notificată și nominalizată în extrasul eliberat cu 8 ani mai târziu, adică la 24 aprilie 2014.

În locul acesteia se află o casă de locuit cu suprafața de 100,6 m.p. și o anexă cu o suprafața la sol de 47,8 m.p., edificate încă în anul 2008.

Structura extrasului enunțat este afectată în mod categoric de un viciu fundamental, iar proba materială, anume existența casei de locuit și a anexei,

demonstrează în mod elocvent că înscrisul cadastral indicat nu întrunește condițiile și elementele constitutive ale unui act juridic autentic și contravine dispozițiilor legale prevăzute de art. 315 alin. (2) din Codul civil.

Prin actele juridice nominalizate, care au servit drept temei pentru încheierea ulterioară a unor contracte fictive și ineficiente, îi este afectat dreptul de proprietate asupra casei de locuit cu suprafața la sol de 100,6 m.p. și a anexei cu suprafața la sol de 47,8 m.p., edificate legal pe terenul cu destinație – pentru construcții, cu nr. cadastral xxxxx, cu suprafața totală de 0,1796 ha, situat în intravilanul s. Căpriană, r-nul Strășeni.

Prin încheierea protocolară din 12 septembrie 2019 a Judecătoriei Strășeni, sediul central, s-a admis cererea lui Vasile Croitor cu privire la atragerea sa în proces în calitate de intervenient accesoriu.

Prin încheierea protocolară din 24 octombrie 2019 a Judecătoriei Strășeni, sediul central, s-a admis cererea reprezentantului intervenientului accesoriu Croitor Vasile, avocatului Panuș Liliana cu privire la atragerea în proces, în calitate de intervenient accesoriu, a Anei Croitor.

Prin hotărârea din 4 decembrie 2019 a Judecătoriei Strășeni, sediul central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Ana Sîrbu împotriva IP „Agenția Servicii Publice”, Departamentul Cadastru, Serviciului Cadastral Teritorial Strășeni, intervenienți accesorii Primăria s. Căpriană, mun. Strășeni, Vasile Croitor și Ana Croitor, cu privire la constatarea/declararea nulității absolute a extrasului din Registrul bunurilor Imobile și a certificatului cu privire la valoarea bunului imobil.

La 9 decembrie 2019, Croitor Vasile a declarat apel împotriva hotărârii din 4 decembrie 2019 a Judecătoriei Strășeni, sediul central, solicitând casarea ei, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie respinsă, ca fiind tardivă.

Tot la 9 decembrie 2019, și Ana Sîrbu a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând integrală a ei, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins cererile de apel depuse de Ana Sîrbu și Vasile Croitor și s-a menținut hotărârea din 4 decembrie 2019 a Judecătoriei Strășeni, sediul central.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că este întemeiată concluzia primei instanțe, care a conchis că extrasul din Registrul Bunurilor Imobile din 24 aprilie 2014 la momentul înaintării cererii de chemare în judecată nu este valabil și nu produce efecte juridice, or potrivit art. 36 alin. (5) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543 din 25 februarie 1998, extrasul din registrul bunurilor imobile se eliberează, în termen de 3 zile lucrătoare, persoanelor care sunt în drept să dispună de bunul imobil sau reprezentanților acestora pentru efectuarea tranzacțiilor și este valabil timp de două luni din data eliberării.

La eliberarea repetată a extrasului înainte de expirarea termenului indicat, se efectuează mențiunea „Repetat”

La 31 iulie 2020, Ana Sîrbu a declarat recurs împotriva deciziei din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului, recurenta a invocat că instanța de apel și-a motivat soluția, încălcând esențial și aplicând în mod eronat normele de drept material.

Astfel, consideră că atât hotărârea primei instanțe, cât și a instanței de apel nu corespund exigențelor prevăzute de art. 241 din Codul de procedură civilă.

A menționat că în ambele hotărâri judecătorești nu sunt indicate expres circumstanțele constatate de instanțele respective referitor la elementele constitutive ale actelor juridice contestate.

Totodată, nu sunt indicate probele materiale, pe care instanțele își întemeiază concluziile privitoare la aceste circumstanțe, inclusiv legile de care s-au călăuzit. Cu atât mai mult că circumstanțele și probele constatate urmează să fie expuse cronologic și într-o strictă consecutivitate logică.

În esență, instanțele nu au cercetat obiectul dedus judecării și prin urmare concluziile expuse în partea motivată a hotărârilor, vin în contradicție cu circumstanțe cauzei.

Totodată, concluziile instanței de apel reflectate în partea motivată se întemeiază și pe aplicarea contradictorie a normelor de drept material.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces, prin intermediul poștei, la 17 iunie 2020 (vol. I, f.d. 198), iar recursul a fost depus la 31 iulie 2020, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin referința din 25 august 2020, intimatul Vasile Croitor a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil și neîntemeiat, cu menținerea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Ana Sîrbu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ana Sîrbu.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru